

Kot'átko Kokoska

a setkání se zlou liškou

(pýcha předchází pád, nikdy se nad nikoho nepovyšuj)

Mňauky mňau! Probouzím se v měkkém kočičím pelíšku s růžovými puntíky. Děním se o něj s bráškou. Jmenuje se Maki a máme se moc rádi. I přesto, že se někdy kočkujeme, jak už to kot'átka dělají. Včera jsme měli narozeninky. Slavilo se na zahradě u našeho domečku.

Ten je moc krásný. Celý žlutý a veselý. Stojí kousek od potůčku s průzračnou vodou.

Říkají mi

Kokoska. Jsem bílé kot'átko s růžovým čumáčkem ve tvaru srdíčka a mám modrá očka. Makiho kožíšek je černý a očka má krásně žlutá. Bráška je o kousek menší než já, ale prý mě brzy doroste.

Na tom něco bude, pomyslím. Je mi trochu hanba. Ale stejně mě pořád štve, když musím na brášku dohlížet a on přitom neumí přečíst jedinou větu bez zadrhávání. Tak třeba dneska jsem chtěla jít ven, ale Maki se zasekl na první stránce. A ne a ne se dostat dál.

To jsem se už opravdu rozzlobila. A bacila jsem ho packou mezi ouška, aby věděl, že se mi to nelíbí. Můj oblíbený potůček čeká a já trčím doma.

„Tak, to máš za to!“ prskla jsem.

„Za co?“ kňourá Maki s bradičkou až u podlahy. Asi jsem ho bacila hodně.

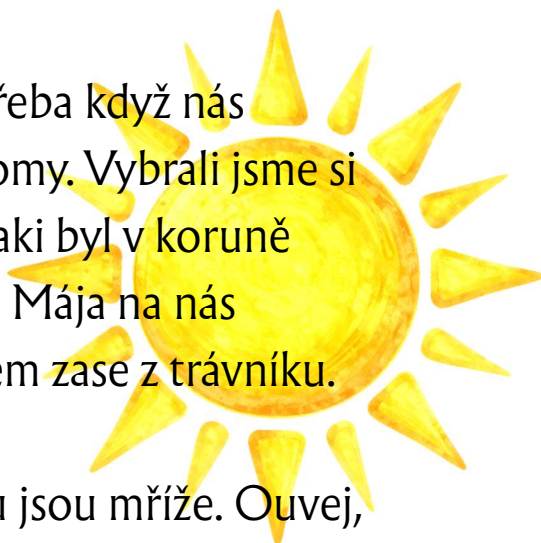
„Že neumíš pořádně číst. Jenom zdržuješ! Už toho mám dost. Jdu teď k potůčku, a ne abys chodil za mnou.“

Vždycky táhneme za jeden provaz, i když se někdy škádlíme.

Vybaví se mi naše hry na zahrádce. Třeba když nás maminka a tatínek učili šplhat na stromy. Vybrali jsme si k tomu jabloň s krásnými jablíčky. Maki byl v koruně jedna dvě! Mně to ale taky šlo dobře. Mája na nás dohlížela z větve a maminka s tatínkem zase z trávníku. To bylo tak hezké odpoledne!

Teď se ale blížím k jeskyni. Ve vchodu jsou mříže. Ouvej, co mě za nimi čeká? Švidra vytáhne zpod kamene velký

klíč a odemkne. Postrčí mě dovnitř a zase za námi zamkne. Pak ještě zasune petlici. Svírám v tlapkách knihu a celá se klepu. Zjistím, že s liškou nejsme sami. V koutě se krčí malé housátko.

„Tak a hybaj, ať nemáme hlad!“ poručí mu liška a rovnou vyplatí i Bambulku.

Než se nadál, přišel na řadu Pufík. „Aby ti to při lovu líp běhalo!“ zamračí se Švidra. Pak seřeže Žofinku a ani já nepřišla zkrátka. Jauvajs, takový výprask hned po ránu!

„Budete poslouchat a pracovat, bando lenivá!“ uleví si liška a konečně rákosku odloží. To už přichází Chuchlouš. Nese vodítko, na kterém asi vodí Pufíka na lov. Je ještě rozcuchanější než včera a zívá na celé kolo. „Jen počkejte,“ pohrozí nám. To už je Šušu v kuchyni a Žofinka zase u mříže. „Až vezmu rákosku já, bude to bolet mnohem víc. Mazej uklidit pelechy!“ vyžene Chuchlouš Bambulku. „Ty půjdeš lovit, spíž je skoro prázdná,“ ukáže na Pufíka a otočí se ke mně.

„Třeba tvého tatínka?“ vykvikne Žofinka.

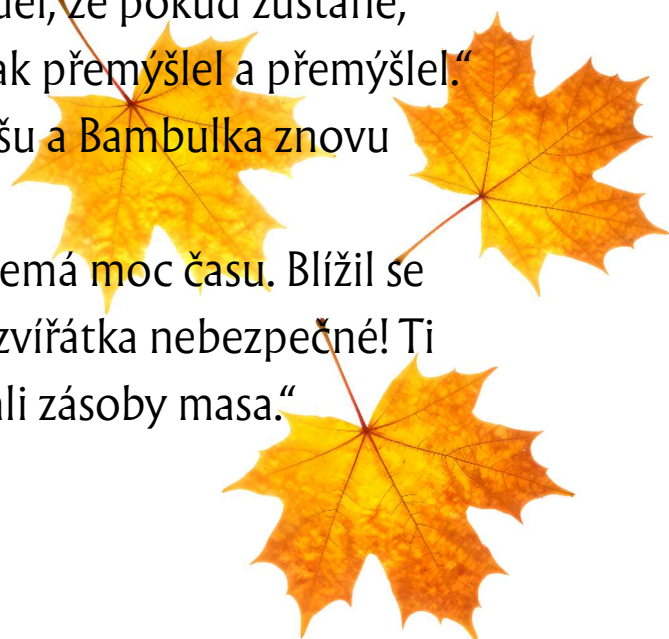
„Ano. Pak se dozvěděl, co ho čeká. Řekl mu to koník, který vozil majitele statku. Můj tatínek nechtěl skončit na talíři. A tak se rozhodl, že uteče.“

„Jako my!“ skočí Bambulce do řeči Šušu.

„Ano,“ přikývne jehňátko. „Věděl, že pokud zůstane, lidé si ho upečou k obědu. A tak přemýšlel a přemýšlel.“
„Zase jako my,“ doplní opět Šušu a Bambulka znovu přitaká.

„Přesně tak. Tatínek věděl, že nemá moc času. Blížil se podzim, a to bylo pro některá zvířátka nebezpečné! Ti dvounožci si totiž na zimu dělali zásoby masa.“

Já najdu v pelechu klíč. Pufík je z nás zase nejrychlejší. Ten klíč odnese k mříži. A Žofinka je nejmenší, může se snadno schovat. Bude dávat pozor, a kdyby se vlk s liškou budili, upozorní nás.

Plížím se k pelechům. Chuchlouš hlasitě chrápe a hromy vůbec nevnímá. Opatrně zašátrám tlapkou pod polštářem. Vlk zamlaská, až nadskočím leknutím. Ale nevzbudí se. Hledám dál... a vtom klíč nahmatám. Hurá! Honem ho podám Pufíkovi, který jako o závod peláší k mříži. Dám znamení Žofince a spěchám za ním. Za chvíli už slyším, jak Žofinka hlasitě kejhá: „Pozor, pozor! Bouřka, velká bouřka! Jezero stoupá! Vstávat!“ „Co... co... cože?“ zaslechnu z velké dálky Švidřin rozespalý hlas.

